

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **TARHON - METAL s.r.o.**, se sídlem Stožická 1014, Vodňany, zastoupen Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 116/7, Písek, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 1. 2021, č. j. 57 Af 4/2020 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Devatenácti dodatečnými platebními výměry ze dne 25. 10. 2018 Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále též „správce daně“) doměřil žalobci po provedené daňové kontrole daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období květen až prosinec roku 2014, únor, duben až červen, srpen až prosinec roku 2015 a leden a únor roku 2016 (dále též „dodatečné platební výměry“). Důvodem doměření DPH bylo mj. neuznání nároků na odpočet daně uplatněných žalobcem na základě daňových dokladů od obchodní společnosti Avals s.r.o., IČO: 01652991 (dále též „Avals“) souvisejících se smlouvou o dílo ze dne 1. 6. 2014, dle které měla společnost Avals pro žalobce vykonávat práce spočívající ve svařování kovů a povrchové úpravě kovů.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4043/20/5300-22441-705341 (dále též „rozhodnutí o odvolání“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a předmětné dodatečné platební výměry potvrdil. Žalovaný souhlasil se správcem daně, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak bylo v souvisejících dokladech deklarováno.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“). Krajský soud tuto zamítl. Ztotožnil se s orgány finanční správy, že na základě předložených důkazních prostředků žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění byla uskutečněna způsobem uvedeným v daňových dokladech. Svědecké výpovědi vyslechnutých svědků pochybnosti orgánů finanční správy neodstranily. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce stran nezohlednění výsledků předešle provedené daňové kontroly týkající se žalobcovy daňové povinnosti na DPH za zdaňovací období leden roku 2015 (dále též „tehdejší daňová kontrola“). V souladu s žalovaným odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5 Afs 11/2013 - 63, dle kterého nelze v daňovém řízení bez dalšího vycházet ze skutečností zjištěných v rámci daňové kontroly vedené za jiné zdaňovací období. Daňové řízení týkající se zdaňovacího období měsíce ledna 2015 bylo vedeno místně příslušným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále též „tehdejší správce daně“). V tomto řízení žalobce předložil takové důkazní prostředky, které svědčily o unesení důkazního břemene. Každé daňové řízení se však vede samostatně a jednotlivé důkazní prostředky jsou nepřenositelné. I když mohou uskutečněná a přijatá plnění v jednom zdaňovacím období souviset s plněním vztahujícím se k jinému zdaňovacímu období, skutečnosti rozhodné pro vyměření daně se posuzují pro každé zdaňovací období samostatně a nelze je libovolně promítat do jiných zdaňovacích období.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které tvrdil, že v nynější daňové kontrole mělo být přihlédnuto ke skutečnostem zjištěným v tehdejší daňové kontrole (tj. v daňové kontrole týkající se zdaňovacího období měsíce ledna roku 2015). V tehdejší daňové kontrole poskytl jednatel společnosti Avals požadovanou součinnost a tehdejší správce daně nárok stěžovatele na odpočet daně uznal. Stěžovatel proto považuje nynější nároky orgánů finanční správy na prokazování za nepřiměřené. Zdůrazňuje jednak, že jednatel společnosti Avals zemřel, a jednak, že správce daně nyní přihlíží ke skutečnostem, které tehdejší správce daně věděl, resp. vědět mohl a stěžovateli naopak nemohly být známy (že společnost Avals sídlí na virtuální adrese a nemá žádné hlášené zaměstnance). Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že bylo prokázáno splnění všech formálních podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty z plnění přijatých od společnosti Avals. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a aby věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na tom, že věc správně posoudil. Stěžovatel na tehdejší daňovou kontrolu odkazoval jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před krajským soudem. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2015, č. j. 5 Afs 11/2013 - 63, ze kterého plyne, že skutečnosti zjištěné v daňovém řízení týkajícím se určitého zdaňovacího období nelze promítat do zdaňovacích období jiných. Daňová kontrola za leden 2015 se týkala jiných transakcí. Důkazní standardy se v nynějším řízení nezměnily. Odlišná byla pouze důkazní situace na straně stěžovatele. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Před samotným věcným vypořádáním kasačních tvrzení Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost v nynější věci je poměrně kuse zdůvodněna. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítal, že orgány finanční správy měly v nynější věci přihlížet ke skutečnostem zjištěným v rámci daňové kontroly týkající se stěžovatelovy daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2015.

[10] Nejvyšší správní soud k uvedenému ze spisového materiálu zjistil, že Finanční úřad pro hlavní město Prahu (tehdejší správce daně) vedl u stěžovatele postup k odstranění pochybností a následně daňovou kontrolu týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2015 (tehdejší daňová kontrola). V rámci této daňové kontroly byla prověřována mj. plnění poskytnutá stěžovateli společností Avals na základě faktury č. 215. Tehdejší správce daně zaslal společnosti Avals výzvu k poskytnutí informací týkajících se prací poskytnutých na základě této faktury. V odpovědi ze dne 29. 9. 2015 jednatel společnosti Avals potvrdil, že předmětnou fakturu č. 215 vystavil (její kopii shodující se s fakturou předloženou stěžovatelem přiložil ke svému podání). Uvedl, že předmětem daného daňového dokladu byly práce spočívající v povrchové úpravě, svařování a broušení kovů provedené na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 6. 2014, jejíž kopii jednatel společnosti Avals tehdejšímu správci daně rovněž poskytnul. Jednatel společnosti Avals poskytl i kopii objednávky na dané práce. Faktura byla uhrazena ve dvou splátkách (tehdejšímu správci daně byl poskytnut výpis z bankovního účtu společnosti Avals). Jednatel společnosti Avals dále sdělil, že plnění související s fakturou č. 215 nebyla uskutečněna vlastními silami společnosti Avals, nýbrž byla uskutečněna subdodavatelsky dodavatelem STORIA, družstvo (tehdejšímu správci daně byla poskytnuta související faktura, objednávka, předávací protokol, smlouva o dílo, pokladní doklad a výpis z bankovního účtu). Tehdejší správce daně pak ověřil i to, že společnost Avals v dané době podávala daňová priznání a neměla daňové nedoplatky. Ve zprávě o daňové kontrole ze

dne 29. 2. 2016, č. j. 113880/16/2005-62562-108119 (založené ve správním spise, kterým se podle ustálené judikatury nedokazuje), proto tehdejší správce daně uzavřel, že neshledal rozpory mezi podaným daňovým přiznáním a ověřenými skutečnostmi a podaným vysvětlením. Ponechal proto daňovou povinnost beze změny.

[11] V nynější daňové kontrole byla kontrolována stěžovatelova DPH za zdaňovací období květen až prosinec roku 2014, únor, duben až červen, srpen až prosinec roku 2015 a leden a únor roku 2016. Po provedené daňové kontrole a odvolacím řízení (ve kterém bylo správcí daně žalovaným nařízeno doplnění dokazování o výsledky stěžovatelem navržených svědků) orgány finanční správy uzavřely, že stěžovatel nerozptýlil pochybnosti o správnosti jím předložených dokladů a neprokázal, že služby tvrzeně mu poskytnuté společností Avals se uskutečnily tak, jak o nich stěžovatel účtoval. Související nároky na odpočty daně proto nebyly uznány, což vedlo k doměření daňové povinnosti za předmětná zdaňovací období.

[12] Jak žalovaný, tak krajský soud byli názoru, že v nynější daňové kontrole nebylo možno z poznatků tehdejší daňové kontroly vycházet. Kasační soud se s nimi ztotožnil.

[13] V rozsudku ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5 Afs 11/2013 - 63, zdejší soud uvedl, že v daňovém řízení nelze „vycházet bez dalšího ze skutečností z jiného, resp. jiných zdaňovacích období a tyto skutečnosti „promítat“ do dalšího či dalších zdaňovacích období. Tak jako nelze např. při opomenutí a pochybeních daňového subjektu v jednom zdaňovacím období, bez řádného zjištění skutkového stavu, automaticky vyvozovat shodné negativní závěry pro další zdaňovací období, nelze ani vycházet z faktu, že prokázal-li daňový subjekt relevantní skutečnost rozhodnou pro stanovení daně v jednom zdaňovacím období, má se za to, že se svého důkazního břemene pro další zdaňovací období zbavil.“

[14] Uvedené dopadá plně i na nyní projednávanou věc. Ze skutečnosti, že tehdejší správce daně považoval důkazní standard v řízení o stěžovatelově DPH za zdaňovací období měsíce ledna roku 2015 ve vztahu k plnění fakturovanému stěžovateli společností Avals za dodržžený, nelze automaticky dovozovat, že tento standard byl bez dalšího dodržen i v dalších zdaňovacích obdobích. Důkazní situace týkající se různých zdaňovacích období (a různých plnění) nelze směšovat. Tyto je naopak nutno posuzovat v zásadě samostatně. Nutno však dodat, že uvedené neznamená, že by zjištění učiněná pro jedno zdaňovací období nebylo nikdy možno přenést do řízení za jiná zdaňovací období (z tohoto důvodu ostatně zdejší soud použil v citované pasáži rozsudku č. j. 5 Afs 11/2013 - 63 formulaci „bez dalšího“.). V některých případech bude takový postup možný a dokonce i nutný, jak stěžovatel správně připomíná v kasační stížnosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 10 Afs 187/2016 - 41). Příkladem budiž situace, kdy listinný důkaz obstaraný v daňovém řízení týkajícím se jednoho zdaňovacího období bude obsahovat informace týkající se i dalších zdaňovacích období. Poznatky z tohoto důkazu jistě bude možné a i potřebné přenést do daňových řízení týkajících se těchto dalších zdaňovacích období. O takovou situaci se však v nyní projednávaném případě nejedná. Jakkoli nelze přehlédnout, že v rámci obou daňových kontrol byly zkoumány mj. okolnosti týkající se obchodní spolupráce mezi stěžovatelem a společností Avals na základě totožné smlouvy o dílo, nebyly v tehdejší daňové kontrole zjištěny takové okolnosti, které by bylo lze přenést do nynějšího daňového řízení. Zásadní skutečností pro prokázání uznatelnosti nároku na odpočet daně v tehdejší daňové kontrole bylo

pokračování

vysvětlení podané jednatelem společnosti Avals. Toto vysvětlení (a jeho přílohy) se však týkají výhradně plnění na základě faktury č. 215, tj. jednoho konkrétního plnění uskutečněného v lednu roku 2015 (k tomu viz text daného vysvětlení). Nelze z nich tedy dovozovat ničeho ve vztahu k dalším plněním uskutečněným v dalších zdaňovacích obdobích. Žalovaný a krajský soud tedy nepochybili, dospěli-li k závěru, že skutečnosti zjištěné v tehdejší daňové kontrole nemohou nic změnit na výsledku nyní provedené daňové kontroly. Nutno dodat, že kasační argumentace stěžovatele týkající se relevance závěrů tehdejší daňové kontroly byla poměrně obecného rázu. Stěžovatel netvrdil, jaká konkrétní zjištění tehdejší daňové kontroly bylo lze vztáhnout i na nynější daňovou kontrolu. Pouze povšechně rozporoval, že tehdejší správce daně jeho nárok na odpočet daně na základě potvrzení jednatele společnosti Avals uznal, avšak nynější správce tak (ve vztahu k jiným zdaňovacím obdobím a jiným plněním) neučinil.

[15] Kasační soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že by nároky orgánů finanční správy na prokazování v nynější věci byly nepřiměřené.

[16] Otázkou rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se zdejší soud opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, ve kterém zdejší soud popsal rozložení důkazního břemene následovně: *„Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Afs 14/2012 - 65, ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS čj. 1 Afs 39/2010 - 124, či čj. 2 Afs 24/2007 - 119).“* K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i např. v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 - 70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016 - 60, či ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62.

[17] Pokud pak jde o prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, konkrétní obsah důkazního břemene vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb.,

o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o DPH“), podle něhož má plátce daně nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1 zákona o DPH, dle kterého pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen mít daňový doklad. Dle ustanovení § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH, přitom daňový doklad musí obsahovat též údaj o rozsahu a předmětu zdanitelného plnění (viz i čl. 226 odst. 6 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2016 o společném systému daně z přidané hodnoty). Uvedené formální podmínky pro přiznání nároku na odpočet je však nutno vykládat v souladu s judikaturou zdejšího soudu tak, že *„prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno“* (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 - 103).

[18] Orgány finanční správy v nynější věci postupovaly v souladu s uvedeným. Zjistily zásadní pochybnosti týkající se stěžovatelem předložených účetních dokladů (jedna faktura nadto nebyla v daňovém řízení ani předložena). Důkazní břemeno tedy vázlo na stěžovateli, po kterém orgány finanční správy požadovaly prokázání toho, že obchodní případy se společností Avals se uskutečnily tak, jak o nich bylo účtováno a tak jak tyto byly zaneseny do daňových přiznání stěžovatele. Po stěžovateli přitom nebylo požadováno prokázání okolností mimo jeho sféru. Stěžovatel měl prokázat jím tvrzené skutečnosti spočívající v tom, že společnost Avals pro něj vykonala tvrzené práce, v tvrzeném rozsahu, tvrzené ceně atd. V tomto obsahu stěžovatel nese důkazní břemeno a je na něm, jaké důkazní prostředky v tomto ohledu správci daně předloží. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že jednatel společnosti Avals zemřel. Zdejší soud již uvedl, že je třeba mít na zřeteli *„že každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti v daném případě především vzhledem k povaze poskytovaných služeb a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně [...] V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně.“* (rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006 - 61). Pokud přitom stěžovatel orgánům finanční správy vytýkal, že mu dávaly k tíži, že společnost Avals sídlí na virtuální adrese a neměla žádné hlášené zaměstnance, je nutno uvést, že danými okolnostmi správce daně „pouze“ odůvodnil své pochybnosti o správnosti stěžovatelem předložených účetních dokladů a evidencí. Nejednalo se přitom o pochybnosti jediné ani nikterak rozhodující (viz rozhodnutí o odvolání).

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdil, že bylo prokázáno splnění všech formálních podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty z plnění přijatých od společnosti Avals. K uvedenému tvrzení Nejvyšší správní soud předně uvádí, že přiznání nároku na odpočet DPH je podmíněno splněním dvou podmínek, a to jednak podmínky formální, která spočívá v předložení bezvadných daňových dokladů vztahujících se k uskutečnění zdanitelného plnění, a dále podmínky materiální, tedy prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění tím způsobem, který je deklarován v předložených daňových dokladech (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2014

pokračování

č. j. 9 Afs 57/2013 - 37). V nynější věci přitom stěžovateli nebylo vytýkáno nesplnění podmínek formálních, nýbrž neprokázání podmínek materiálních (mimo jednoho případu, ve kterém stěžovatel nepředložil daňový doklad, což stěžovatel ani nezpochybňuje). Kasační námitka týkající se prokázání formálních podmínek nároků na odpočet daně je tedy zcela mimoběžná. Cítil-li přitom danou námitkou stěžovatel na to, že splnil materiální podmínky uplatnění nároků na odpočet daně, je nutno dodat, že jak orgány finanční správy, tak krajský soud se danou otázkou podrobně zabývaly a stěžovatel jejich hodnocení nikterak konkrétně nerozporuje. V takové situaci postačí odkázat na rozhodnutí orgánů finanční správy a na rozsudek krajského soudu. Jak již bylo uvedeno výše, řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele (srov. výše odkazovanou judikaturu).

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu